

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 7-4-98

Ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα τις τελευταίες δεκαετίες είναι αυτό της αποβιομηχάνισης. Οι κυβερνήσεις τόσο του ΠΑΣΟΚ όσο και της ΝΔ αποδεχόμενες τυφλά τις επιταγές των Βρυξελλών, οδήγησαν βαθμιαία στην αποδιάρθρωση και συρρίκνωση της παραγωγικής υποδομής της χώρας. Η συμμετοχή της βιομηχανίας στο ΑΕΠ από 25% στη δεκαετία του 70 έπεσε στο 12% το 96. Η χώρα μας είναι η μόνη χώρα της Δύσης της οποίας η βιομηχανική παραγωγή μειώθηκε στην τελευταία δεκαετία 86-96. Μία από τις εφαρμοσθείσες μεθοδεύσεις σ' αυτήν την πορεία είναι και οι ιδιωτικοποιήσεις-σκανδαλα όπως αυτή των Ναυπηγείων Ελευσίνας του 92.

Η σημερινή ενέργεια μας είχε προγραμματιστεί να πραγματοποιηθεί τον Ιούνιο του 95 όταν τα Ναυπηγεία Ελευσίνας λειτουργούσαν σαν ιδιοκτησία του εφοπλιστικού ομίλου Περαιτικού. Η αιφνίδια απόφαση του Περαιτικού να κλείσει τα Ναυπηγεία την παραμονή του Δεκαπενταύγουστου του 95 και «να αναστείλει την επιχειρηματική του δραστηριότητα στην Ελλάδα» κατέστησε αδύνατη την πραγματοποίησή της. Η απόπειρα επανελήφθη την άνοιξη του 95 χωρίς επιτυχία.

Το πάρα κάτω κείμενο αποτελείται από τρία μέρη. Τα δύο πρώτα που συντάχθηκαν τον Ιούνιο του 95 και τον Μάη του 96 τα παρουσιάζουμε αυτούσια. Το τρίτο συντάχθηκε σήμερα.

Είναι γνωστό ότι σ' οποιαδήποτε αγοραπωλησία οικονομικού αγαθού ο αγοραστής είναι αυτός που καταβάλλει το αντίτιμο κι ο πωλητής εκείνος που το εισπράττει. Στη χώρα όμως της φαιδράς πορτοκαλέας η πεζότητα δεν έχει πέραση και ισχύει ακριβώς το αντίθετο. Μπορεί ο εφοπλιστικός όμιλος Περαιτικού ν' αγόρασε τα ναυπηγεία Ελευσίνας το 1992 από το κράτος, αυτό όμως πληρώνει. Ο Περαιτικός όχι μόνο δεν πλήρωσε φράγκο αλλά επί πλέον εισέπραξε, εισπράττει και θα εισπράττει από το κράτος ένα τεράστιο ποσό που ξεπερνάει το αντίτιμο της «αγοράς». Ίσως αυτά να ηχούν σουρεαλιστικά αλλά ακόμη και μια σύντομη ματιά στα πραγματικά περιστατικά αυτής της ιδιωτικοποίησης οδηγούν στο αδιαμφισβήτητο συμπέρασμα ότι βρισκόμαστε μπροστά σε ένα από τα μεγαλύτερα πολιτικο-οικονομικά σκάνδαλα των τελευταίων χρόνων, σε μια από τις μεγαλύτερες απάτες σε βάρος της χώρας.

Σύμφωνα με το συμβόλαιο αγοράς που υπογράφηκε από τον Περαιτικό επί κυβέρνησης Ν.Δ. το 1992, το τελικό αντίτιμο της αγοράς των ναυπηγείων καθορίστηκε σε 10,6 δισεκατομμύρια δραχμές κι ενώ σύμφωνα με επανειλημμένες καταγγελίες των εργαζομένων η πραγματική τους αξία ανερχόταν σε 25 δισεκατομμύρια.

Η πληρωμή αυτού του ποσού θα γίνονταν σε 4 φάσεις. Ο Περαιτικός καταβάλλει αμέσως, τον Ιούλιο του 92 επιταγές ύψους 2 δισεκατομμυρίων. Σε μια δεύτερη τριετή περίοδο χάριτος Ιούλη 92-Ιούλη 95 δεν πληρώνει τίποτε. Σε μια τρίτη δεκαετή περίοδο πληρώνει κάθε χρόνο δύο εξαμηνιαίες δόσεις ίσες με το 1/30 του αντίτιμου, μέχρι το 2005. Και τέλος το καλοκαίρι του 2005 θα καταβάλλει το υπόλοιπο.

Όπως όμως αντιλαμβάνεται ο καθένας, τόσο οι εξαμηνιαίες δόσεις της τρίτης περιόδου, όσο και το υπόλοιπο του 2005 δεν θα προερχόταν από κεφάλαια του Περαιτικού αλλά από τα κέρδη των ίδιων των ναυπηγείων Ελευσίνας, αφού αυτά θα βρίσκονται ήδη σε λειτουργία για μια χρονική περίοδο που θάχει διαρκέσει από 3 μέχρι 13 χρόνια. Κατά συνέπεια τα μόνα κεφάλαια που υποτίθεται ότι κατέβαλε ο Περαιτικός είναι οι επιταγές των 2 δισεκατομμυρίων του 1992. Δεδομένου όμως ότι ταυτόχρονα, το 1992 πήρε από τις κρατικές τράπεζες χαμηλότοκα δάνεια ύψους 8,8 δισεκατομμυρίων, ο καθένας και πάλι αντιλαμβάνεται ότι ο Περαιτικός όχι μόνο δεν έβαλε φράγκο δικό του για να αγοράσει τα ναυπηγεία Ελευσίνας αλλά επί πλέον μαζί μ' αυτά εισέπραξε καθαρά 6,8 δισεκατομμύρια θαλασσοδάνεια.

Ο κύριος Περαιτικός όμως δεν μπορούσε ν' αρκεστεί σ' αυτά. Σαν γνήσιο τέκνο του εφοπλιστικού committee του Λονδίνου του οποίου οι πράξεις έχουν σαν βαθύτερο αίτιο την παροιμιώδη και γεμάτη αυταπάρνηση φιλοπατρία προσέφυγε στα δικαστήρια εκμεταλλευόμενος τα «κενά» του συμβολαίου πώλησης. Και απαιτεί από τις κρατικές πωλήτριες τράπεζες Εμπορική, ΕΤΒΑ, Ιονική αποζημίωση ύψους 7,5 δισεκατομμυρίων ενώ αρνείται τη συμβιβαστική τους πρόταση για

«έκπτωση» 3 δις. Αν λοιπόν τα δικαστήρια δεχτούν τις απαιτήσεις του Περαιτικού το τελικό τίμημα θα ανέρχεται στο ποσό όχι των 10,9 δις αλλά των 3,4 δις ενώ το υπόλοιπο που θα πρέπει να πληρώσει στην επόμενη δεκαετία θα ανέρχεται στο... αστρονομικό ποσό των 1,4 δις.

Ας θαυμάσουμε στο σημείο αυτό την αρμονική συνεργασία πολιτικών, εφοπλιστών, τεχνοκρατών, δικαστικών στο γενικό πλιάτσικο της δημόσιας περιουσίας. Ιδιαίτερα πρέπει να μνημονεύσουμε ορισμένους αφανείς ήρωες των οποίων η συνεισφορά παραγνωρίζεται από το πλατύ κοινό. Είναι οι σπεσιαλίστες εμπειρογνώμονες, ειδικοί επιστήμονες με τα βαρύγδουπα διδακτορικά, καθηγητές Πανεπιστημίου ή όχι που προσλαμβάνονται έναντι παχυλότατων αμοιβών από τις Δημόσιες Επιχειρήσεις ή Τράπεζες για να προστατεύσουν υποτίθεται τα συμφέροντα του Δημοσίου. Οι κύριοι αυτοί όντας σε στενή συνεργασία με τους πολιτικούς τους προϊστάμενους, καθορίζουν τη γραμμή -πλεύσης των Δημοσίων Επιχειρήσεων δίνοντας συμβουλές, συντάσσοντας αναλύσεις, αποτιμήσεις, ισολογισμούς, συμβόλαια. Σ' αυτά μεριμνούν με ιδιαίτερη φροντίδα να υπάρχουν πάντα «κενά» και «παραλείψεις», λάθη που δεν θάκανε ούτε ένας πρωτοετής φοιτητής. Παραλείψεις και κενά που μπορούν να τους αποφέρουν κατ' αποκοπή ακόμη και μια βίλλα και που συνοδεύονται συχνά από τη φανερή ή κρυφή πρόσληψη τους στην υπηρεσία του ιδιώτη αγοραστή, με τον οποίο υποτίθεται ότι είναι αντίδικοι.

Όσον αφορά τη σημερινή τους κατάσταση τα ναυπηγεία Ελευσίνας παρουσιάζουν την εξής εικόνα. Σε πιστή εφαρμογή της ρητής δέσμευσης του Περαιτικού και των γραικύλων της ΝΔ ότι εγγυώνται όλες τις θέσεις εργασίας σήμερα έχουν απολυθεί 530 από τους 2200 εργαζόμενους. Δεν έχει πραγματοποιήσει καμιά επένδυση εκσυγχρονισμού ενώ οι περισσότερες εργασίες γίνονται με υπεργολαβίες. Δεν έχει καταβάλει δραχμή στο Επικουρικό Ταμείο Μετάλλου παρακρατώντας τις εισφορές των εργατοτεχνιτών με αποτέλεσμα να χρωστάει στο ΕΤΕΜ 850 εκατομμύρια.

Μετά από τρία χρόνια λειτουργίας τα συνολικά χρέη ανέρχονται σε 11 δισεκατομμύρια παρ' ότι ο κύκλος εργασιών αυξήθηκε κατά 60% περίπου κι ενώ ο Περαιτικός πήρε το ναυπηγείο χωρίς χρέη (αφού το Δημόσιο είχε διαγράψει τα χρέη ύψους 43 δισεκατομμυρίων) και καρπώθηκε τα κέρδη της επιχείρησης πριν την ιδιωτικοποίηση. Σήμερα τέλος ο Περαιτικός ετοιμάζεται να εισπράξει επιχορήγηση της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ ύψους 5,7 δισεκατομμυρίων που ενέκρινε η Ευρωπαϊκή Ένωση αποδεικνύοντας στους δύσπιστους ότι η φαιδρά πορτοκαλέα φύτεται και στις Βρυξέλλες.

Μετά από όλα αυτά δεν είναι τυχαίο ότι ο μόνος που έκανε προσφορά για την αγορά των ναυπηγείων Σκαραμαγκά υπήρξε ο Περαιτικός. Δεν είναι τυχαίο ότι ο κύριος αυτός «προσφέρει» σήμερα για τα ναυπηγεία που θεωρούνται τα μεγαλύτερα της Μεσογείου και των οποίων η αξία έχει αποτιμηθεί από την εταιρεία Hombros σε 75 δισεκατομμύρια, μόνο 5,5 δις δηλαδή το μισό από το αντίτιμο που υποτίθεται ότι κατέβαλε το 1992 για την Ελευσίνα. Δεν είναι τέλος τυχαίο ότι, όταν ο πρότερος βίος του κυρίου αυτού στην Ελευσίνα έχει αποδείξει και στον τελευταίο αδαή στα οικονομικά ότι δεν πλήρωσε φράγκο, οι γραικύλοι απατεώνες υπουργοί και άλλα ανώτατα στελέχη της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, προσπαθούν σήμερα να επαναλάβουν την ιδιωτικοποίηση-απάτη του 1992 της Ελευσίνας, στο Σκαραμαγκά, διαπραγματευόμενοι μαζί του και παρουσιάζοντας τον σαν φερέγγυο αγοραστή που θα καταβάλει κεφάλαια.

Μετά λοιπόν το σκάνδαλο ξεπουλήματος της ΑΓΕΤ, το οποίο κουκούλωσε ο διεφθαρμένος πολιτικός κόσμος και η εξωνημένη Δικαιοσύνη, και η δεύτερη μεγάλη «ιδιωτικοποίηση» της κυβέρνησης της Ν.Δ. αποδεικνύεται σκάνδαλο, απάτη αφού πίσω της κρύβεται η λεηλασία της δημόσιας περιουσίας. Σκάνδαλο που προσπαθεί να επαναλάβει σήμερα η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με την επιχειρούμενη «ιδιωτικοποίηση» και των ναυπηγείων Σκαραμαγκά.

Ιούνης 95

Μάης 96

Έτσι είχαν τα πράγματα πέρσι τέτοια εποχή όταν τα γεγονότα που επακολούθησαν μας επιβεβαίωσαν απόλυτα.

Η πάρα πάνω απάνθρωπη συμπεριφορά του κράτους απέναντι στον Περαιτικό είχε σαν συνέπεια να αποθρασυνθεί τελείως. Έτσι αντί να πληρώσει την πρώτη δόση για την Ελευσίνα όπως όφειλε

ζήτησε την επανάληψη της απάτης της ιδιωτικοποίησης της Ελευσίνας και στο Σκαραμαγκά. Απαίτησε όχι μόνο να του παραδοθούν και τα ναυπηγεία Σκαραμαγκά αλλά και να του δοθεί κρατική επιχορήγηση για δήθεν επενδύσεις τεχνολογικού εξοπλισμού ύψους 11 δισεκατομμυρίων, αφού τα 5,7 δισεκατομμύρια πούχαν εγκριθεί δεν τούφταναν. Με αυτά τα 11 δισεκατομμύρια θα πλήρωνε την πρώτη δόση δηλαδή το 1/30 του αντίτιμου της Ελευσίνας αφού η τριετής περίοδος χάριτος είχε παρέλθει αλλά και μέρος του αντίτιμου του Σκαραμαγκά.

Με την «ιδιωτικοποίηση» επιτυγχάνονταν όχι μόνο η δωρεάν παράδοση των ναυπηγείων στον εφοπλιστικό όμιλο αλλά και η συνεχής κρατική χρηματοδότηση και επιχορήγηση με πρόσχημα τον τεχνολογικό εκσυγχρονισμό. Η κομπίνα γίνεται πια τελείως εξώφθαλμη. Ακόμη κι αυτοί οι γραϊκύλοι υπουργοί του ΠΑΣΟΚ πούχαν δείξει όλη την καλή τους θέληση κι ήταν πρόθυμοι να υπογράψουν αν ο Περαιτικός, για τα μάτια, κατέβαλε έστω ένα μικροποσό, διστάζουν. Με αποτέλεσμα ο Περαιτικός, σε μια ύστατη προσπάθεια εκβιασμού της κυβέρνησης να κλείσει αιφνιδιαστικά τα ναυπηγεία Ελευσίνας την παραμονή του Δεκαπενταύγουστου του 1995 και να «αναστείλει τις επιχειρηματικές του δραστηριότητες στην Ελλάδα» αφήνοντας τελείως απροειδοποίητα τους εργαζόμενους στην ανεργία και στο κοινωνικό σύνολο χρέη 18 δισεκατομμυρίων θέτοντας έτσι την τελική ταφόπλακα στην «ιδιωτικοποίηση» του 1992 κι ομολογώντας την απάτη του.

Οι ιδιωτικοποιήσεις αυτού του τύπου ήταν φυσικό ν' ανοίξουν την όρεξη σε νέους επίδοξους αγοραστές, χρεοκοπημένους επιχειρηματίες χωρίς κεφάλαια. Τέτοια είναι η μεταγενέστερη κωμικοτραγική περίπτωση Καλογερίδη. Ενώ ο ίδιος σαν «μικροπεριπτεράς» ιδιοκτήτης του μικρού ναυπηγείου ΝΑΥΣΙ είχε χρεοκοπήσει, κάνει προσφορά για την αγορά των ναυπηγείων Σκαραμαγκά! Τίποτα δεν δείχνει καθαρότερα τη γελιοποίηση και πλήρη εξαχρείωση του κράτους της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ παρά η διαπραγμάτευση του Δημοσίου με τον Καλογερίδη για τη δήθεν αγορά του.

Τέλος ας προσθέσουμε ότι σήμερα ο κύριος Περαιτικός με αγωγή που κατέθεσε στο Πρωτοδικείο το Μάρτη του 1996, ζητάει αποζημίωση 17 δισεκατομμύρια δραχμές από τις κρατικές τράπεζες από τις οποίες είχε «αγοράσει» τα ναυπηγεία Ελευσίνας.

(Αλήθεια γιατί τόση σιωπή σχετικά με την έκβαση της;) Ας θαυμάσουμε κι εδώ τους γραϊκύλους κι εξωνημένους εκσυγχρονιστές υπουργούς του ΠΑΣΟΚ που αντί να σύρουν στα Δικαστήρια και να πάρουν σειρά από μέτρα ενάντια στον απατεώνα εφοπλιστή Περαιτικό που αφού τσέπωνε επί τριετία τα κρατικά δάνεια, τα εγκατέλειψε αφήνοντας χρέη 18 δισεκατομμύρια στο Δημόσιο, αφήνουν να σέρνεται αυτό στα δικαστήρια. Ούτως ώστε αν δεν κερδίσει ο Περαιτικός να κατορθώσει να εισπράξει με δήθεν «συμβιβασμό» από το κράτος ένα μικρότερο ποσό, μεγαλύτερο όμως απ' τα 2 δισεκατομμύρια που είχε «πληρώσει» το 92.

Ο εξωνημένος πολιτικός κόσμος τόσο της Ν.Δ. όσο και του ΠΑΣΟΚ προωθεί με συνέπεια τα σχέδια και τις επιλογές της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τη βαθμιαία αποδυνάμωση και διάλυση κλάδων της ισχνης ελληνικής βιομηχανίας που ήταν κάπως ενοχλητικοί για τα δυτικοευρωπαϊκά συμφέροντα. Μετά το χτύπημα της ελληνικής τσιμεντοβιομηχανίας που επιζητούσε επί χρόνια το δυτικοευρωπαϊκό καρτέλ τσιμέντου, με την ιδιωτικοποίηση σκάνδαλο της ΑΓΕΤ και την παράδοση της στον προβληματικό όμιλο Φερούτσι, τις περιπέτειες των Τσιμέντων Χαλκίδας (τα οποία τελικά κατεβρόχθισε) είχαμε το χτύπημα του ναυπηγικού κλάδου. Με την ιδιωτικοποίηση-απάτη των ναυπηγείων Ελευσίνας του 1992 και την συνακόλουθη αποδυνάμωση τους, τη συσσώρευση νέων χρεών, τις σημερινές απολύσεις και τις παλινωδίες με τα ναυπηγεία Σκαραμαγκά.

Η σημερινή κυβέρνηση εσκεμμένα δεν κάνει τίποτε, παρακολουθεί ατάραχη τα ναυπηγεία να βουλιάζουν στα χρέη για να μπορέσει να προχωρήσει σε μαζικές απολύσεις και να τα κλείσει με πρόσχημα τη μη βιωσιμότητα.

Εδώ βέβαια μεγάλο μερίδιο ευθύνης φέρουν οι κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ της δεκαετίας του 80. Την εποχή αυτή που τα ναυπηγεία βρίσκονταν υπό κρατική διαχείριση και μπροστά στην παγκόσμια κρίση της ναυπηγικής βιομηχανίας τόσο η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ όσο και τα διάφορα ανώτατα στελέχη του Δημοσίου όφειλαν να εκπονήσουν, σε στενή συνεργασία με τους εργαζόμενους και

μετά από διεξοδικές και ειλικρινείς συζητήσεις μαζί τους ένα σχέδιο εκσυγχρονισμού με μεγάλες κρατικές επενδύσεις μοντέρνου τεχνολογικού εξοπλισμού, αφού τα ναυπηγεία είναι απαραίτητα για μια χώρα σαν την Ελλάδα. Αλλά και τότε όπως και σήμερα, οι διάφοροι καρεκλοκένταυροι Πασόκοι για το μόνο που ενδιαφέρονταν ήταν ο εύκολος και γρήγορος ατομικός πλουτισμός τους με νόμιμα ή άνομα μέσα.

Αποφασίσαμε λοιπόν να εκτελέσουμε τον εφοπλιστή Κώστα Περατικό, από τους κυριότερους υπεύθυνους για την απάτη της «ιδιωτικοποίησης» των ναυπηγείων Ελευσίνας. Ο κύριος αυτός αφού πήρε τα ναυπηγεία χωρίς να πληρώσει φράγκο από την τσέπη του, αφού τα λειτούργησε επί τρία χρόνια, αφού εισέπραξε τα δεκάδες δισεκατομμύρια κρατικά δάνεια, τα εγκατέλειψε πέρσυ αφήνοντας χρέη 18 δισεκατομμύρια ενώ σήμερα απαιτεί άλλα 17 δισεκατομμύρια από το Δημόσιο. Ο κάθε εφοπλιστής κύριος Περατικός που επαίρεται για τη φιλοπατρία του θα πρέπει να αντιληφθεί ότι η Ελλάδα δεν είναι μπανανιά. Μπορεί οι θεσμοί της, πολιτικός κόσμος, Δικαιοσύνη, Μέσα μαζικής ενημέρωσης νάναι θεσμοί κράτους μπανανιάς, ο ελληνικός λαός όμως δεν πρόκειται να επιτρέψει στους εφοπλιστές να τον εξαπατούν και να τον κλέβουν κατ' εξακολούθηση κι ατιμώρητα με δεκάδες δισεκατομμύρια δραχμές, ενώ απ' την άλλη πλευρά μερικοί βιοπαλαιστές κλείνονται στη φυλακή για μικροχρέη στο Δημόσιο μερικών εκατοντάδων χιλιάδων δραχμών.

Αθήνα 20-5-96 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ. Αθήνα Μάρτης 1997

Η περσινή επιλογή του κ. Σημίτη και της ομάδας του υπήρξε έργο των Αμερικανών, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ντόπιου μεγάλου κεφαλαίου. Μετά την αναγκαστική αποχώρηση του Α. Παπανδρέου ήταν γι' αυτούς, το καλύτερο «προϊόν» στην αγορά, πράγμα που επιβεβαιώθηκε πανηγυρικά με τον τρόπο που ο νέος πρωθυπουργός χειρίστηκε την κρίση στα Ίμια.

Η κρίση στα Ίμια υπήρξε θρίαμβος της Τουρκίας και ατιμωτική πολιτικο-στρατιωτική ήττα της Ελλάδας. Στρατιωτική ήττα γιατί κατελήφθη ελληνικό έδαφος τη στιγμή που είχαν κινητοποιηθεί οι Ένοπλες Δυνάμεις για να το προφυλάξουν. Κατάληψη που δεν έγινε σε κάποια απομακρυσμένη βραχονησίδα από τις εκατοντάδες του Αιγαίου, όπως ειπώθηκε, αλλά σε μια από τις δύο που αμφισβητούσαν ρητά οι Τούρκοι εκείνη τη στιγμή. Ατιμωτική για μας, θρίαμβος για την Τουρκία γιατί η κατάληψη έγινε χωρίς να πέσει ούτε μια ντουφέκια και χωρίς να κάνουμε την παραμικρή προσπάθεια ανακατάληψης.

Πολιτική ήττα, γιατί η Τουρκία πέτυχε απόλυτα τον πολιτικό της στόχο, που δεν ήταν η κατάληψη και κατοχή ελληνικού εδάφους. Αλλά η αμφισβήτηση της κυριαρχίας της Ελλάδας στις ελληνικές βραχονησίδες, στέλνοντας το μήνυμα στη διεθνή κοινότητα με την κατάληψη στα Ίμια, ότι η Ελλάδα είναι ανίκανη να την υπερασπίσει, να ασκήσει την κυριαρχία της σ' αυτές ακόμη κι όταν έχει κινητοποιήσει ολόκληρο το στόλο της προς τούτο.

Εξαναγκάζοντας το Σημίτη να αποδεχτεί συμφωνία, υπό τις πιέσεις των Αμερικανών για ν' αποτραπεί δήθεν ο πόλεμος, με την οποία τα Ίμια γίνονται «γκρίζα» αφού δεν μπορεί πλέον να πάει εκεί Έλληνας όπως γίνονταν στο παρελθόν, παρά μόνο αν ειδοποιηθεί και συναινέσει η Τουρκία. Και δεύτερον αποδεχόμενος έναρξη διαπραγματεύσεων με την Τουρκία εφόλης της ύλης: Αιγαίο, υφαλοκρηπίδα, Ίμια-βραχονησίδες, εναέριος χώρος, Κυπριακό. Όλες οι μετέπειτα απεγνωσμένες προσπάθειες της κυβέρνησης Σημίτη που διαρκούν μέχρι σήμερα αποσκοπούν στο να κερδίσει χρόνο ώστε να παρουσιάσει στον ελληνικό λαό αυτές τις διαπραγματεύσεις-αποτέλεσμα του Βατερλώ στα Ίμια σαν δήθεν προϊόν ελεύθερης βούλησης και καλόπιστο «βήμα προς βήμα» διάλογο. Είναι άλλωστε χαρακτηριστικό ότι το περσινό παραμύθι ότι με τη συμφωνία αποφεύχθηκε ο πόλεμος, αντικατέστησε νέο παραμύθι σύμφωνα με το οποίο κερδίσαμε γιατί αποφύγαμε τις διαπραγματεύσεις.

Η επιτυχής όμως έκβαση για τους Αμερικανούς προϋπέθετε την παραμονή στην εξουσία και άρα την προηγούμενη εκλογική νίκη του ανθρώπου που «υπέγραψε» τη νύχτα των Ίμια, αφού υπογραφή συμφωνιών με την Τουρκία πριν τις εκλογές αποκλείονταν λόγω της αντιαμερικανικής κατακραυγής ενώ θα οδηγούσε σε πολιτική καταβράθωση. Έτσι δημιουργήθηκε μια πρωτότυπη

ασυλία για τον κύριο υπεύθυνο τον πρωθυπουργό — που διαρκεί μέχρι σήμερα και θα διαρκεί μέχρι να υπογραφούν οι συμφωνίες με την Τουρκία— που ξεπερνάει τα όρια του τραγελαφικού. Λοιδωρούνται υπουργοί και στρατιωτικοί για πράξεις ή παραλήψεις στα Ίμια για τις οποίες την κύρια ευθύνη φέρει ο πρωθυπουργός, ενώ παράλληλα εκθειάζονται οι σοφοί χειρισμοί του που οδήγησαν σ' αυτές τις πράξεις ή παραλείψεις!!! Έτσι η πανωλεθρία στα Ίμια μετατράπηκε από τα ελεγχόμενα ΜΜΕ αν όχι σε νίκη, τουλάχιστον σε αξιοπρεπή ισοπαλία μέσα από συστηματική απόκρυψη και παραποίηση των γεγονότων και την παράλληλη κατασυκοφάντηση σαν πολεμοκάπηλων, υπερπατριωτών, εθνικιστών κλπ. όσων αρνούνται να αποδεχτούν τη χοντροκομμένη κυβερνητική προπαγάνδα.

Η αλήθεια για τα Ίμια και τις συνέπειες τους απεκρύβη από τον ελληνικό λαό με την καθημερινή πλύση εγκεφάλου των ΜΜΕ. Αποκαλυπτικό παράδειγμα της είναι η περίπτωση της «πτώσης» του ελληνικού ελικοπτέρου. Μίλησαν για άγνωστη αιτία που προκάλεσε μηχανική βλάβη στο ελικόπτερο αποκρύβοντας το γεγονός ότι αν αυτό είναι αλήθεια —ότι δηλαδή δεν χτυπήθηκε από κάποιο όπλο— αυτό από μόνο του φωτογραφίζει σαν δράστες τους Αμερικάνους. Γιατί είναι οι μόνοι εκτός της Ελλάδας και της Τουρκίας που είχαν συγκεντρώσει στρατιωτικές δυνάμεις στην περιοχή, οι μόνοι που παρακολουθούσαν ηλεκτρονικά με δορυφόρους, ραντάρ, AWAKS κάθε στρατιωτική κίνηση και οι μόνοι που διαθέτουν το οπλικό σύστημα το κατάλληλο να καταρρίψει αεροπλάνο εξ αποστάσεως, προκαλώντας βλάβη στον κινητήρα και χωρίς να το πλήξουν απευθείας.

Θ' ανοίξουμε εδώ μια αναγκαία μικρή παρένθεση. Πρόσφατα ένας πρώην πράκτορας της KGB ονόματι Φεκλίσωφ, όντας ο μόνος ακόμη εν ζωή πρώην πράκτορας που γνωρίζει από πρώτο χέρι την περίπτωση των Ρόζενμπεργκ, αφού ήταν η επαφή του στις ΗΠΑ, θέλησε ν' αποκαλύψει την αλήθεια, πούναι διαφορετική κι απ' την εκδοχή των ΗΠΑ κι απ' αυτήν της πρώην ΕΣΣΔ. Σύμφωνα με τον Φεκλίσωφ, ο Ρόζενμπεργκ ήταν ήρωας που πίστευε στη σοσιαλιστική φύση της ΕΣΣΔ και ήταν πρόθυμος να θυσιάσει και τη ζωή του γι' αυτήν, έδωσε πλήθος πληροφορίες ηλεκτρονικής φύσης όχι όμως για την ατομική βόμβα, ενώ η γυναίκα του ήταν άσχετη κι αθώα. Σύμφωνα λοιπόν με τον Φεκλίσωφ ο Ρόζενμπεργκ έδωσε στην KGB τη σημαντικότερη πληροφορία του το Δεκέμβρη του 44 στη Νέα Υόρκη. Έφερε για χριστουγενιάρικο δώρο στον Κόκκινο στρατό ένα κουτί που ζύγιζε περίπου 9 κιλά. Ήταν ένα υπεραπόρρητο όπλο του αμερικανικού στρατού το οποίο μπορούσε να καταρρίψει αεροπλάνο της εποχής εξ αποστάσεως προκαλώντας μηχανική βλάβη στον κινητήρα χωρίς να το χτυπήσει απευθείας.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι 50 χρόνια μετά, το αμερικάνικο αυτό όπλο θάχει τελειοποιηθεί, θάβη πάντα απόρρητο, δεν θα δίνεται σε συμμάχους και θα χρησιμοποιείται μόνο σε ειδικές περιπτώσεις. Αποκλείεται λοιπόν να το διαθέτει ο τούρκικος στρατός.

Στο πάρα πάνω λοιπόν απόρρητο αμερικάνικο οπλικό σύστημα, το οποίο ασφαλώς θα γνώριζαν οι ειδικευμένοι και μη δημοσιογράφοι δεν αναφέρθηκε ούτε ένας τους. Μήπως γιατί ο κόσμος θα το συνέδεε ανενδοίαστα με την πτώση του ελικοπτέρου;

Η κατάρριψη του ελληνικού ελικοπτέρου τη συγκεκριμένη στιγμή είχε ένα και μόνο σκοπό. Ν' αποτραπεί πάσει θυσία ανακατάληψη των Ίμια από τις ελληνικές δυνάμεις και να τραβήξει το χαλί κάτω απ' τα πόδια όσων ζητούσαν κάτι τέτοιο. Η ανακατάληψη των Ίμια που θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί αρκετά εύκολα, θα σήμαινε καταστροφή για τους εμπνευστές της επιχείρησης Ίμια, την πλήρη αποτυχία της. Γιατί δεν θ' αφαιρούσε απλά τον κυριότερο μοχλό πίεσης κατά της ελληνικής κυβέρνησης αλλά γιατί θα κατέρρευε παταγωδώς ο περιβόητος εκβιασμός-απειλή πολέμου μέσω του οποίου εξαναγκάστηκε τελικά σε υπογραφή συμφωνίας η ελληνική κυβέρνηση. Για τους ουμανιστές πλανητάρχες η ζωή των τριών Ελλήνων φαντάρων δεν λογαριάζεται μπροστά στις αδήριτες αναγκαιότητες της νέας τάξης πραγμάτων στο Αιγαίο.

Η σημερινή λοιπόν ασυλία και το απυρόβλητο του Σημίτη δεν έχει να κάνει ούτε με το έργο του ή τις ικανότητες του, ούτε με το Μάαστριχτ αφού εκτός του ΚΚΕ δεν υπάρχει σήμερα κοινοβουλευτικός πολιτικός που ν' αμφισβητεί ουσιαστικά το «μονόδρομο του Μάαστριχτ». Κι όσο κι αν φαίνεται περίεργο η στάση του στους πρόσφατους μεγάλους κοινωνικούς αγώνες δεν είναι

άσχετη με τα Ίμια. Η στάση πλήρους αδιαφορίας που επέδειξε βρίσκεται σε αντίθεση με τις υποχωρήσεις και τους συμβιβασμούς που αποδέχτηκαν πανίσχυρες κυβερνήσεις μεγάλων δυτικοευρωπαϊκών χωρών με πολύ πιο ανίσχυρους απεργούς και προέρχεται από τη βεβαιότητα πως ότι και αν γίνονταν θα παρέμενε άφθαρτος. Έχοντας βγει αλώβητος και θριαμβευτής από την πανωλεθρία στα Ίμια, τα κοινωνικά μέτωπα φάνταζαν παιχνιδάκια μπροστά τους. Παρέμεινε λοιπόν απόμακρος παρατηρητής γνωρίζοντας ότι με οποιαδήποτε έκβαση θάταν ο σίγουρος νικητής. Γιατί μέχρι νάρθει η ώρα, πρέπει να τον κρατήσουν ακηλίδωτο.

Περιττό να προσθέσουμε ότι σ' αυτήν την προπαγανδιστική εκστρατεία κύριο ρόλο έπαιζε και πάλι το γνωστό συγκρότημα, το οποίο άλλωστε ανταμείφθηκε με τον γνωστό προκλητικό διορισμό του λαμπρού «δημοσιογράφου» διευθυντή του.

Αν στην προηγούμενη δεκαετία μπορεί να υπήρχαν μέσα στο ΠΑΣΟΚ και ορισμένοι που πίστευαν ειλικρινά τη σοσιαλιστική ρητορεία του, σήμερα δεν υπάρχει κανείς. Έχοντας υιοθετήσει τυφλά την πολιτική πρακτική της νεοφιλελεύθερης δεξιάς, το νέο δογματισμό της μοναδιαίας σκέψης με καθυστέρηση δεκαετίας και σε μια εποχή που στη Δύση, τα αποτελέσματα της αρχίζουν να αμφισβητούνται ακόμη κι απ' τους πρώτους θιασώτες της, δεν έχει να πει τίποτε, δεν έχει αυτόνομο πολιτικό λόγο, πρόγραμμα, ούτε καν στόχους. Όσο ψευδώνυμος ήταν ο σοσιαλισμός του 80 άλλο τόσο είναι ο σημερινός εκσυγχρονισμός, στο κοινωνικό η πατριωτικό του πρόσωπο. Το ΠΑΣΟΚ — με την ευρεία έννοια που περιλαμβάνει και τα ανώτερα κυβερνητικά στελέχη που μπορεί να μην είναι μέλη — έχει μεταβληθεί σήμερα σε ένα χώρο, όπου άτομα και ομάδες ανταγωνίζονται με στόχο την καταληψία των διάφορων κοινοτικών κονδυλίων. Αν πέτυχε μια κοινωνικοποίηση αυτή είναι της ρεμούλας. Τον Κοσκωτά έχουν σήμερα διαδεχθεί εκατοντάδες μικρότεροι.

Από το Διδυμότειχο και το Άγιο Όρος μέχρι τη Γαύδο, κυβερνητικά στελέχη, κομματικοί τοπικοί παράγοντες, μεσαία στελέχη της Διοίκησης, μηχανικοί, εργολάβοι, τεχνικές εταιρείες, στελέχη της αυτοδιοίκησης κλπ. εκπονούν «έργα» χωρίς κανένα πρόγραμμα, χωρίς ιεράρχηση αναγκών, ενίοτε τελείως άχρηστα, κατασπαταλώντας τα διάφορα πακέτα Ντελόρ, με μοναδικό στόχο τις διάφορες μίζες. Στον ενδοκομματικό αυτό πόλεμο αλλά και τη συναλλαγή μετέρχονται οποιοδήποτε μέσο, παραβιάζοντας ανοιχτά κανόνες και νόμους που οι ίδιοι θέσπισαν αφού γνωρίζουν ότι έχουν εξασφαλισμένη ατιμωρησία με την κάλυψη της Κυβέρνησης και την ανυπαρξία της Δικαιοσύνης. Ο πολυδιαφημιζόμενος λοιπόν εκσυγχρονισμός είναι αδύνατος αφού θα σήμαινε ανοιχτή σύγκρουση του Σημίτη και της ομάδας του με τον πάρα πάνω κομματικό μηχανισμό που τον στηρίζει κι απ' τον οποίο εξαρτάται όπως τόδειξε το πρόσφατο παράδειγμα του καζίνο του Φλοίσβου. Μπροστά στο караμπινάτο σκάνδαλο οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ της κοινοβουλευτικής Επιτροπής δεν τόλμησαν να παραπέμψουν το Λίβανο και τη Στάη γιατί όπως είπαν, η παραπομπή τους θα παρέσυρε και το Λαλιώτη.

Προς την ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Σας στέλνουμε την τελευταία παράγραφο της χθεσινής, μας προκήρυξης η οποία παραλήφθηκε εκ παραδρομής.

Υ.Γ. 2. Εμείς βέβαια εκτοξεύσαμε τη ρουκέτα ενάντια στην Αμερικάνικη Πρεσβεία στις 15 Φλεβάρη του 1996.

Οι λόγοι αυτής της ενέργειας ήταν τόσο φανεροί και κατανοητοί που γι' αυτό δεν στείλαμε προκήρυξη.

Τα χάχανα, η γενική θυμηδία και το κράξιμο που προκάλεσαν αυθόρμητα και σ' αυτούς ακόμη τους βουλευτές, οι δημόσιες ευχαριστίες του πρωθυπουργού Σημίτη προς τους Αμερικάνους ήταν αρκούντως εύγλωττα.